

'பொது" என்று சொல்லிக் கொள்ளும் ஏதோ ஒரு சனோ" சூற்றித் திரிவதாக நாங்கள் சொன்னோம். அது மட்டுமல்ல பதைத்திய நாய் களிமிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ளுமாறும் நாங்கள் சொன்னோம். அப்படி சொன்ன பிறகு, 'ஜனரல்' அலுவலகத்துக்கு ஓய்வே இல்லலை.

'ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? அந்த பிக்குவாக்கு ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? அது பிளத்த விரோத பத்திரிகையா?" என்றெல்லாம் களேவிக் கண்கைகள் அலுவலகத்துக்கு வந்தன. நாங்கள் ஒரு விடயத்தையச் சொல்ல வேண்டும். நாங்கள் எந்தவொரு மதத்தையும் தக்கிப் பிடிக்கும் பத்திரிகையல்ல. அதேபோன்று மிதிக்கும் பத்திரிகையுமல்ல. ஆனால், இனவாத மதவாத நச்சுப் பாம்புக்கு எங்கிருந்து வந்தாலும் நாங்கள் அதற்கு எதிரிகள் தான். இனவாதமும் மதவாதமும் இந்த நாட்டுக்கு இழைத்த தீங்குகளை ஒரு பாடமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று 'ஜனரல்' நின்கைக்கிறது. அதற்காகத் தான் 'ஜனரல்' எழுதுகிறது. எந்தவொரு சனோவாலும் அதனை நிறுத்த முடியாது. ஏற்கனவே கிறிய தலாபைச்சி அழைப்புகளாகக் கிடையில், "பதுளகைக்கு வந்து முடியுமானால் உண்மையை எழுதுங்கள்" என்று வித்தியாசமான அழைப்பொன்று வந்தது. ஆமாம்! அது நல்லது! இதோ நாங்கள் பதுளகைக்கு வந்து விட்டோம். அந்தப் பயணத்தின்போது நாங்கள் அறிந்துக் கொண்ட உண்மைகளை எழுதுவதற்கு இதோ தயாராகிவிட்டோம்!

பதுளகை நகரத்தை அடையும் போது அதிகாலை நான்கு மணியாகி இருந்தது. அதுவரை பஸ்ஸுக்குள் இருந்த சப்டு தணிந்து குளிர்காற்று எங்களையே ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. காலையிலேயே பயணங்களை மறே கொள்வதற்காக வந்திருந்த பயணிகளும், எங்களைப் போன்று திரைப் பிரதேசங்களிலிருந்து வந்தவர்களும் தம்மை அழைத்துச் செல்வதற்கு யாராவது வரும் வரை அங்கு காத்திருந்தார்கள். அதனால் பதுளகை பஸ் நிலையம் ஓரளவு சூற்றுசூறுப் பாகவையே இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. குளிர் கடும்பையாக இருந்ததால் கோப்பி குடிப்பதற்காக சிறிய தனீர் கடையொன்றுக்குள் நுழைந்தோம். அந்தக் கடையின் முதலாளி ஒரு முஸ்லிமாக இருந்ததையும், அங்கே சிங்களவர்கள் தமிழர்கள் உள்ளிட்ட சிலர் தனீர் அருந்திக் கொண்டிருந்ததையும் கண்டோம். பொதுவாக இருந்தாலும் அதுதான் முதல் சாட்சி. அது எங்களுக்கு ஒரு ஆறுதலைத் தந்தது. என்றாலும், நீறுக்குள் நெருப்பு இருப்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும். இப்போது சரியான ஒளிகொஞ்சம் கொஞ்சமாக பதுளகை நகருக்கு ஒளியிறேறிக் கொண்டிருந்தது. சரியான ஒளிக் குப்பயந்ததைப் போல குளிர் மெதுவாக விலகிக் கொள்ளும் போது எங்களைத் தடீ வந்த பயணத்தோழரோடும் நீறுக்குள் நெருப்பதைத் தடீ பயணமானோம். கொள்ததுவதற்கல்ல, அணைப்பதற்காக.

பதுளகை நகரத்தை அண்மித்த குடியிருப்பு பதுளகைபிட்டிய. பதுளகைபிட்டிய என்பது, சிங்கள, முஸ்லிம், தமிழ் மக்கள் ஒன்றாகக் கலந்து வாழும் பிரதேசமாகும். முஸ்லிம் வீட்டில் மரணம் சம்பவித்தால் பள்ளிவாயலில் முதலாவதாகக் குழுவாவது சிங்களவர்கள்

2 / 4

3 / 4

Written by தமிழ்நாங்கம்

Wednesday, 26 December 2012 08:23 - Last Updated Wednesday, 26 December 2012 08:25

ஊர்ச் சிகளதைத் துணட்டும்போது ஏதாவதொரு விபரீ தம் நடந்தால் என்ன நடக்கும்?
எங்கு போய் முடியும்?

நாங்கள் எழுத வணேட்டும் என்று விரும்பிய, பதுளையில் நடந்த உண்மையான சம்பவத்தின் சாராம்சம் இதுதான். எவராவது சொல்லி நாங்கள் இதனை எழுதவில்லை. நச்சுப் பாம்பதைத் தோற்கடிக்க வணேட்டும் என்ற துடிப்பினாலேயே நாங்கள் எழுதினோம். பாம்பு தலையைத் துக்குவதைப் பற்றி உரத்துக் கூற வணேட்டும்பதற்காகவே எழுதினோம். நீறு பித்த நெருப்பின் மீது நாள் பராவும் அலைந்த நாங்கள் திரும்பி வருவதற்குத் தயாரானபோது, காலையில் ஒழிந்தோடிய குளிர் மாலையில் எங்களை ஆரத்தழுவிக் கொண்டது. அந்தக் குளிர் 'தமிழனா, சிங்களவனா, முஸ்லிமா என்று பார்க்காமல் நான் எல்லோரையும் தழுவிக் கொள்வனே" என்று கூறுவதைப் போன்று எங்களை மலேமும் இறுகத் தழுவிக் கொண்டது.

http://lankaviews.com/ta/index.php?option=com_content&view=article&id=12144:2012-12-20-16-08-01&catid=154:2011-11-29-06-00-01&Itemid=129